

Why Crowds Always Choose Lies Over Truth – Plato's Brutal Warning

<https://www.youtube.com/watch?v=sayi6Ce8b8I>

22 mín.

Íslensk vélþýðing byrjar á síðu 11.

8.554 áhorf 2. okt. 2025 [#Philosophy](#) [#Plato](#) [#Democracy](#)

Uncover the disturbing psychological mechanism that makes crowds systematically **choose comfortable lies over uncomfortable truths!** This profound analysis of Plato's brutal warning reveals why intelligent people, when gathered in groups, consistently make irrational decisions that destroy civilizations. **Through the lens of Socrates' execution in ancient Athens**, we expose the timeless pattern of collective **self-deception that's more dangerous today than ever before.**

Discover why democracy failed its wisest citizen and what this teaches us about modern social movements, political polarization, and the psychology of mass belief. This isn't abstract philosophy – it's a urgent examination of **why societies collapse, how crowds punish truth-tellers while rewarding skilled liars**, and the specific psychological needs that make deception more appealing than reality. We'll reveal Plato's controversial solution through philosopher-kings, explore **why truth threatens tribal identity more than ignorance**, and show you how to develop philosophical immunity against crowd psychology.

Learn the exact mechanisms by which viral misinformation spreads faster than facts, why belonging defeats rationality every time, and **how to maintain intellectual integrity when surrounded by collective delusion**. By understanding these ancient insights, you'll recognize the hidden forces shaping elections, social media echo chambers, conspiracy theories, and the systematic rejection of expertise in our post-truth era. This **philosophical investigation offers critical tools for independent thinking** in an age of manufactured consensus.

 Subscribe for more uncomfortable truths about human nature, society, and the forces that shape collective behavior!

 Have you ever chosen belonging over truth? Share your experience with crowd psychology below!

Vocal Video speech changed to text:

Why do millions of people simultaneously believe the same obvious lies? Why do intelligent individuals, when gathered in groups, consistently make decisions that seem utterly irrational? And why does this pattern repeat throughout history with such devastating precision that you can predict exactly when societies will choose comfortable deception over uncomfortable reality?

Right now, as you're watching this, billions of people across the globe are actively choosing deception over truth. They're not stupid. They're not ignorant. They're not victims of manipulation.

They're making calculated psychological decisions to embrace lies because truth threatens something more precious to them than reality itself. Their sense of belonging, their identity, their entire understanding of who they are. This isn't a modern phenomenon born of social media echo chambers or political polarization. This isn't about fake news or conspiracy theories or partisan propaganda.

This is the fundamental architecture of human psychology identified over 2,000 years ago by a philosopher who watched his entire civilization commit intellectual suicide in real time. Plato witnessed something that should terrify anyone who understands its implications.

He watched the execution of Socrates, the wisest man in Athens, voted to death by a democratic mob who preferred their comfortable illusions to his uncomfortable questions. That moment revealed a truth about human nature so disturbing that most people still refuse to accept it today. If you want to understand why societies collapse, why democracies fail, why intelligent people believe absurd things, why rational civilizations make irrational choices, you need to understand what Plato discovered about crowds, truth, and the psychology of collective selfdeception.

Subscribe now because what you're about to learn will fundamentally change how you see human behavior, social movements, political systems, and the hidden forces that determine whether civilizations survive or destroy themselves.

The year was 399 B.C.E. Athens, the birthplace of democracy, the crown jewel of ancient civilization, the most intellectually advanced society in human history, had just committed an act of collective insanity. They had sentenced Socrates to death.

Not for murder, not for treason, not for corruption, for asking questions that made people uncomfortable. Think about this for a moment. The most advanced civilization of its time chose to execute its wisest citizen because he insisted on examining their beliefs, challenging their assumptions, forcing them to think clearly about their most cherished convictions. The crowd that condemned him wasn't composed of ignorant peasants or bloodthirsty barbarians. These were educated citizens, accomplished philosophers, successful politicians, respected intellectuals, the cultural elite of their era.

Yet, when forced to choose between wisdom and comfort, between truth and belonging, between reality and their collective illusions, they chose to kill the truth teller. Plato watched this happen. He saw his teacher, the most rational person he knew, destroyed by a supposedly rational society that couldn't tolerate rational inquiry. And in that moment, Plato understood

something profound about crowds that we're only beginning to appreciate in our interconnected age. Crowds don't seek truth. They seek validation. They don't want reality.

They want confirmation of what they already believe. They don't value wisdom. They value consensus. And they will systematically destroy anyone who threatens their collective delusions, no matter how intelligent, how moral, or how beneficial those challenges might be. This insight became the foundation of everything Plato wrote about politics, education, human nature, and the conditions necessary for a just society.

He realized that democracy, as Athens practiced it, contained a fatal flaw. It assumed that truth could be determined by majority opinion, that wisdom was somehow democratically distributed, that crowds were capable of making rational decisions about complex realities. But here's what makes Plato's analysis even more devastating. He discovered that crowds don't just accidentally prefer lies to truth. They systematically, predictably, inevitably choose lies because lies serve psychological functions that truth cannot provide.

Truth is isolating. It separates you from the group. It makes you individually responsible for your beliefs and actions. It forces you to confront uncomfortable realities about yourself, your society, your limitations, your mortality. Truth demands intellectual courage, emotional maturity, and moral independence that most people haven't developed and don't want to develop.

Lies are communal. They bind groups together through shared belief. They provide instant identity, immediate purpose, automatic belonging. They protect people from having to face difficult questions about their lives, their choices, their failures, their fears. Lies offer the illusion of certainty in an uncertain world, the comfort of simple answers to complex problems.

When a crowd is forced to choose between truth and belonging, between reality and identity, between facts and community, between wisdom and validation, they choose belonging every single time. Not because they can't recognize truth, but because they value other things more than truth. This is why conspiracy theories spread faster than scientific facts.

This is why political movements succeed through emotional manipulation rather than rational argument. This is why social media algorithms amplify outrage and confirmation bias rather than nuanced thinking. This is why even highly educated people believe obviously false things when **those beliefs serve their tribal identity**.

Plato saw this pattern playing out in ancient Athens. And he understood that it would continue playing out throughout history. Wherever crowds were given power to determine truth, wherever popularity was confused with validity, wherever consensus was mistaken for wisdom.

Consider how this dynamic manifests in contemporary society. Look at how information spreads through social networks. People don't share content because it's accurate, wellresearched, or intellectually rigorous. They share content because it confirms their existing beliefs, strengthens their tribal identity, makes them feel righteous, superior, validated in their worldview.

The most viral content isn't the most truthful. It's the most emotionally satisfying. It's the content that provides simple explanations for complex problems, that blames convenient scapegoats for systemic issues, that promises easy solutions to difficult challenges, that tells people exactly what they want to hear about themselves and their enemies.

This creates what Plato would recognize as a fundamental systemic problem. In any society where truth is determined by popularity, lies will always win because lies are inherently more popular than truth. Truth is often inconvenient, complex, nuanced, ambiguous, uncomfortable. It requires intellectual effort to understand, emotional courage to accept, and moral strength to act upon.

Truth forces people to question their assumptions, revise their beliefs, admit their mistakes, confront their limitations. Lies can be simple, emotionally satisfying, perfectly tailored to existing prejudices and fears. They require no intellectual effort, demand no moral courage, threaten no existing beliefs. They offer instant gratification, immediate certainty, effortless superiority over those who disagree.

When Plato developed his famous allegory of the cave, he was describing exactly this psychological phenomenon. The prisoners chained in the cave prefer the familiar shadows on the wall to the harsh reality of sunlight. The shadows are comfortable, predictable, non-threatening. They don't challenge the prisoners understanding of reality or demand any difficult adjustments in thinking or behavior.

But here's the crucial insight that most people miss about Plato's allegory. The prisoners don't just passively reject the truth when it's offered to them. They actively attack anyone who tries to enlighten them. They become violent in defense of their illusions. They treat truthtelling as an act of aggression against their community.

This is exactly what happened to Socrates. This is what happens to whistleblowers who expose institutional corruption. This is what happens to investigative journalists who challenge popular narratives. This is what happens to scientists who present evidence that contradicts widely held beliefs. This is what happens to anyone who threatens the collective delusions that hold social groups together.

Crowds don't just choose lies over truth. They punish truth tellers and reward skilled liars. They create social systems that systematically incentivize deception and penalize honesty. They develop elaborate mechanisms for silencing dissent and enforcing conformity to group beliefs.

Understanding this dynamic explains so much about human history that seems otherwise inexplicable. It explains why rational societies make consistently irrational decisions. It explains why intelligent people believe absurd things when they're part of groups. It explains why civilizations collapse even when their problems are obvious and their solutions are readily available.

It explains why scientific progress encounters such fierce resistance. Why social reforms face violent opposition. Why moral advances meet organized backlash. Why every attempt to expand human understanding or improve social conditions must overcome the determined resistance of crowds defending their familiar lies against uncomfortable truths.

The crowd psychology that Plato identified operates at every level of social organization. In families where uncomfortable truths about dysfunction, addiction, or abuse are systematically avoided in favor of maintaining artificial harmony. In organizations where honest feedback about performance or problems is discouraged in favor of positive thinking and team cohesion.

In communities where acknowledging difficult realities about inequality, injustice, or institutional failure threatens group solidarity. In nations where complex problems are reduced to simple narratives that blame convenient outsiders and promise magical solutions. Where historical crimes are denied or justified rather than honestly confronted. Where present failures are attributed to external enemies rather than internal contradictions.

At every level, the pattern is the same. Groups prefer comforting lies to uncomfortable truths, and they will punish anyone who insists on replacing those lies with reality. But Plato didn't just diagnose this problem. He proposed a solution. Though it's a solution that most people find even more uncomfortable than the problem itself.

Plato argued that society should be governed not by crowds, not by popular opinion, not by democratic consensus, but by philosopher kings, individuals who have undergone rigorous intellectual and moral training, who have learned to prefer truth over popularity, reality over comfort, wisdom over validation.

This sounds profoundly elitist to modern ears and in many ways it is. But Plato's point wasn't that some people are inherently superior to others. His point was that seeking truth, thinking clearly, and making wise decisions require specific skills, disciplines, and character traits that most people haven't developed because they haven't been properly educated and because they lack sufficient motivation.

Just as we don't allow untrained people to perform surgery or design bridges or pilot aircraft, Plato argued, we shouldn't allow intellectually and morally untrained people to make decisions about truth, justice, and the organization of society. This idea horrifies contemporary sensibilities because we've been taught that everyone's opinion is equally valid, that democracy

means giving everyone an equal voice regardless of their knowledge or wisdom, that expertise is a form of oppression rather than a necessary qualification for complex decisions.

But Plato would argue that these beliefs themselves demonstrate exactly the kind of crowd thinking that leads societies to systematically choose lies over truth. We prefer the comforting democratic lie that all opinions are equal to the uncomfortable aristocratic truth that some people know more than others, that some ideas are better than others, that wisdom is rare and difficult to achieve.

The consequences of this crowd-driven approach to truth are visible everywhere in contemporary society. We see them in the systematic rejection of scientific consensus on climate change, vaccine safety, and evolutionary biology. We see them in political movements that promise simple solutions to complex problems while demonizing experts who point out the complexity.

We see them in social media platforms that amplify popular misinformation while suppressing accurate but unpopular information. We see them in educational systems that prioritize self-esteem over intellectual rigor that avoid challenging students existing beliefs, that treat all perspectives as equally valid regardless of evidence.

We see them in news media that tailor coverage to audience preferences rather than factual accuracy, that sensationalizes trivial controversies while ignoring important but complex issues, that treats politics as entertainment rather than serious governance.

Most troubling, we see them in the emergence of what philosophers call post-truth culture. A society where the very concept of objective truth is rejected in favor of subjective experience and tribal loyalty, where facts become matters of political opinion, where reality itself becomes optional.

This represents the complete triumph of crowd psychology over rational thinking. When truth itself becomes a matter of democratic consensus, when facts become partisan talking points, when reality becomes a social construction, we've reached the logical endpoint of the dynamic that Plato identified 24 centuries ago.

Yet Plato also understood that this dynamic isn't inevitable or insurmountable. Individuals can escape the cave. They can learn to prefer truth over comfort, reality over illusion, wisdom over validation. But it requires enormous effort, sustained discipline, considerable courage, and often painful sacrifice of social belonging and popular approval.

The process Plato described as philosophical education involves systematically questioning everything you believe, examining the logical foundations of your assumptions, developing the

intellectual tools necessary for clear thinking, and cultivating the moral courage to accept uncomfortable truths about yourself and your society.

This isn't just an academic exercise or intellectual hobby. It's a profound transformation of character that enables individuals to resist crowd psychology and make decisions based on reality rather than social pressure, on evidence rather than emotion, on reason rather than tribal loyalty. But here's the tragic paradox that Plato identified.

The people most capable of this philosophical transformation are often the least motivated to pursue it because they benefit from existing systems and have little incentive to challenge prevailing orthodoxies. And the people most motivated to seek truth are often the least equipped to handle the psychological demands of genuine philosophical inquiry.

This creates what Plato saw as a nearly impossible situation. Societies desperately need philosopher kings to survive and flourish. But they systematically prevent the development of philosopher kings and punish anyone who attempts to become one. The solution, according to Plato, requires a complete restructuring of education and social organization.

Instead of teaching people what to think, we need to teach them how to think. Instead of rewarding conformity and popularity, we need to reward curiosity and intellectual courage. Instead of making truth subordinate to consensus, we need to make consensus subordinate to truth. But implementing such radical changes requires exactly the kind of philosophical leadership that crowds consistently reject. It's a bootstrap problem.

[Hið kaldhæðnislega er að sagnfræðingar í Vestrinu, sem eftir 1950 stukku á vagn KGB lyganna um íslam og Ísrael, skrifuðu einmitt lygar og þá - gegn sannleikanum. Vestrið vissi á árunum 1950-1960 fullvel um 13 alda grimmd og óheiðarleika íslam. Blóði drifin vörn Evrópu gegn illsku íslams hefur staðið linnulaust í þúsund ár.

Hefðu forfeður okkar í Vestrinu ekki barist, væri ekkert Vestur til. Kristið Vestur skóp skilyrði fyrir raunvísindi og tækni. Mannkyn án Vesturs væri líklega án: rafmagns, bíla, flugvéla, fjarskipta og tölva.

Um 1960 vissu Íslendingar um barbarisma í Tyrkjaráninu 1627, þótt fáir væru háskólagengnir. Voru Íslendingar þá fáfróðir og heimskir, en nú gáfaðir? Í meira en 40 ár hafa lyga innrætingar Jóns Orms Halldórssonar (JOH) og síðar Magnúsar Þorkels Bernharðssonar (MþB) verið ráðandi fræðsla um „illt eðli Ísraels“ og „góða menningu íslams“.

Fólk spyr enn, „...eru þessir sagnfræðingar hetjur?“ Þeir vitlausustu um eðli Ísraels er fólk sem leitað hefur eftir þekkingu. Fáir á Íslandi vita um Rússan Yuri Bezmenov (1939-1993) sem flúði í Vestrið. Hann upplýsti að KGB; þ.e. USSR skipulagði lyga „propaganda“ til að tortíma Ísrael og Vestrinu.

„As I mentioned before, exposure to true information does not matter anymore. A person who is demoralized is unable to assess true information. The facts tell him nothing, even if I shower him with information, with authentic proof, with documents and pictures ... he will refuse to believe it ... That's the tragedy of the situation of demoralization.

Yuri Bezmenov [1983] [Wikipedia]

Linnulaus lyga-áróður háskólaelítunnar malar hægt og bítandi, við að tortíma menningu okkar. T.Í.]

We need wise leaders to create a society that systematically produces wise leaders. But we can't get wise leaders without **a society that values wisdom over popularity**. This doesn't mean the situation is entirely hopeless. Throughout history, exceptional individuals have successfully resisted crowd psychology and maintained their commitment to truth even when it required enormous personal sacrifice.

Scientists have maintained intellectual integrity despite social pressure and professional consequences. Artists have continued creating authentic work despite market demands and critical opposition. Moral leaders have stood for justice despite popular hostility and violent persecution. These individuals demonstrate that it's possible to escape Plato's cave, to choose truth over lies, reality over illusion, wisdom over validation.

But they also demonstrate how rare and difficult such choices are, how much courage and discipline they require, and how much most people are willing to sacrifice to avoid making them. The question each of us faces is whether we're willing to pay the price of philosophical truth. The loss of comfortable illusions, the sacrifice of easy social belonging, the burden of thinking for ourselves rather than letting crowds think for us, the responsibility of forming our own judgments rather than accepting popular opinions.

Most people aren't willing to pay this price. They prefer the security of shared delusions to the uncertainty of independent thought. They choose tribal identity over individual integrity, social validation over personal truth, the comfort of belonging to the difficulty of thinking. And this ultimately **is why crowds always choose lies over truth**.

Not because they lack the intellectual capacity to recognize truth, but because truth threatens everything they value more than truth itself. Belonging, **identity, security, comfort, the illusion of certainty in an uncertain world**. Plato's brutal warning wasn't just about ancient Athens or historical democracies. It was about human nature itself, about the eternal tension between our capacity for wisdom and our need for belonging, between our ability to think clearly and our desire for social validation, **between our potential for truth and our preference for comfortable illusion**.

Understanding this dynamic doesn't make it easier to resist. If anything, it makes resistance more difficult because it reveals how deep the problem goes, how fundamental it is to human psychology, how embedded it is in the basic structure of social organization. But understanding also creates genuine possibility.

When you recognize crowd psychology operating in yourself and others, you can begin to make conscious choices about when to conform and when to resist, **when to seek validation and when to seek truth**, when to prioritize belonging and when to prioritize integrity.

You can develop what Plato would call philosophical immunity, **the intellectual and moral capacity to maintain independent judgment even when surrounded by people who have surrendered their ability to think for themselves**. This immunity doesn't make you superior to others or exempt from human limitations.

It makes you responsible to others, **obligated to use your capacity for clear thinking in service of truth** rather than personal advantage, committed to helping others develop their own philosophical capabilities rather than exploiting their intellectual dependence.

It means becoming the kind of **person who asks uncomfortable questions even when comfortable answers are available**, who challenges popular assumptions even when those challenges are unwelcome. who refuses to participate in collective self-deception even when participation would be easier, safer, and more profitable.

That's Plato's enduring challenge to anyone willing to take truth seriously. Will you choose the comfort of the cave or the responsibility of philosophical sight? Will you follow crowds into collective delusion or maintain your individual commitment to reality? Will you prioritize belonging over integrity, validation over wisdom, comfort over truth?

The answer to these questions determines not just your personal authenticity and intellectual development, but the fate of the societies you help create and the world you leave behind. Because **in the end, societies that systematically choose lies over truth don't just fail to flourish, they fail to survive**. And that's a truth that no amount of crowd psychology can change.

If this philosophical analysis challenged your assumptions about truth, democracy, and human nature, I want to hear your thoughts in the comments below. What's your experience with choosing uncomfortable truth over comfortable lies?

Have you found yourself part of groups that preferred shared illusions to difficult realities? How do you maintain intellectual integrity when surrounded by people who've surrendered their capacity for independent thought? This is exactly the kind of deep uncomfortable conversation that this channel exists to facilitate.

If you're ready for more content that challenges conventional wisdom and explores the philosophical foundations of human behavior, subscribe now and hit the notification bell. We're building a community of people committed to thinking clearly about difficult topics. Even when clear thinking leads to socially unacceptable conclusions, your engagement helps these philosophical ideas reach others who are ready to question their fundamental assumptions and examine the psychological forces that shape both individual choices and collective behavior.

Share this video with someone who's intellectually courageous enough to consider that their most basic beliefs about crowds, truth, and human nature might need serious philosophical

examination. Subscribe for more explorations of classical wisdom applied to contemporary problems, philosophical frameworks for understanding social dynamics, and practical guidance for developing the intellectual courage necessary for authentic thinking in an age of manufactured consensus.

Because understanding **why crowds choose lies over truth** is just the beginning of a much larger conversation about consciousness, reality, and the conditions necessary for human flourishing.

8.554 áhorf 2. okt. 2025 [#Philosophy](#) [#Plato](#) [#Democracy](#)

Afhjúpið þann óþægilega sálfræðilega feril sem fær mannfjöldann til að velja kerfisbundið þægilegar lygar fram yfir óþægilegan sannleika! Þessi djúpstæða greining á hrottalegri viðvörun Platons leiðir í ljós hvers vegna gáfað fólk, þegar það safnast saman í hópum, tekur stöðugt órökréttar ákvarðanir sem eyðileggja siðmenningar. Í gegnum linsu aftöku Sókratesar í Forn-Aþenu afhjúpum við tímalaut mynstur sameiginlegrar sjálfsblekkingar sem er hættulegra í dag en nokkru sinni fyrr.

Uppgötvið hvers vegna lýðræðið brást vitrustu borgara sínum og hvað þetta kennir okkur um nútíma félagslegar hreyfingar, pólitíska skautun og sálfræði fjöldatrúar. Þetta er ekki óhlutbundin heimspeki - það er áriðandi rannsókn á því hvers vegna samfélög hrynja, hvernig mannfjöldinn refsar sannleiksseðlum en umbunar hæfum lygum og þeim sérstöku sálfræðilegu þörfum sem gera blekkingar aðlaðandi en veruleikann. Við munum afhjúpa umdeilda lausn Platons í gegnum heimspekingakonunga, kanna hvers vegna sannleikurinn ógnar ættbálkaauðkenni meira en fáfræði og sýna ykkur hvernig á að þróa heimspekilega ónæmi gegn mannfjöldasálfræði.

Lærið nákvæmlega hvernig veirufæðilegar rangfærslur dreifast hraðar en staðreyndir, hvers vegna tilheyrsla sigrar skynsemi í hvert skipti og hvernig á að viðhalda vitsmunalegum heilindum þegar umkringdur er sameiginlegri blekkingu. Með því að skilja þessar fornu innsýnir munt þú þekkja falda krafta sem móta kosningar, bergmálsherbergi samfélagsmiðla, samsæriskenningar og kerfisbundna höfnun á sérfræðiþekkingu á tímum okkar eftir sannleikann. Þessi heimspekilega rannsókn býður upp á mikilvæg verkfæri fyrir sjálfstæða hugsun á tímum tilbúinnar samstöðu.

 Gerast áskrifandi að fleiri óþægilegum sannindum um mannlegt eðli, samfélagið og kraftana sem móta sameiginlega hegðun!

 Hefur þú einhvern tíma valið að tilheyra frekar en sannleikann? Deildu reynslu þinni af mannfjöldasálfræði hér að neðan!

Ræðu á video breytt í texta:

Hvers vegna trúa milljónir manna samtímis sömu augljósu lygunum? Hvers vegna taka greindir einstaklingar, þegar þeir eru saman komnir í hópa, stöðugt ákvarðanir sem virðast algerlega órökréttar? Og hvers vegna endurtekur þetta mynstur sig í gegnum söguna með svo mikilli nákvæmni að þú getur spáð nákvæmlega fyrir um hvenær samfélög munu velja þægilega blekkingu fram yfir óþægilegan veruleika?

Núna, þegar þú ert að horfa á þetta, eru milljarðar manna um allan heim að velja virkan blekkingu fram yfir sannleikann. Þeir eru ekki heimskir. Þeir eru ekki fáfróðir. Þeir eru ekki fórnarlömb stjórnunar.

Þeir eru að taka útreiknaðar sálfræðilegar ákvarðanir til að faðma lygar vegna þess að sannleikurinn ógnar einhverju sem er þeim dýrmætara en veruleikinn sjálfur. Tilfinning þeirra um tilheyrslu, sjálfsmynd þeirra, allur skilningur þeirra á því hverjir þeir eru. Þetta er ekki nútímafyrirbæri sem sprottið er af bergmálssklefum samfélagsmiðla eða pólitískri skautun. Þetta snýst ekki um falsfréttir, samsæriskenningar eða flokksbundna áróður.

Þetta er grundvallararkitektúr mannlegrar sálfræði sem skilgreindur var fyrir meira en 2000 árum af heimspekingi sem horfði á alla siðmenningu sína fremja vitsmunalegt sjálfsmorð í rauntíma. Platon varð vitni að einhverju sem ætti að skelfa alla sem skilja afleiðingar þess.

Hann horfði á aftöku Sókratesar, vitrasta mannsins í Aþenu, kosinn til dauða af lýðræðislegum múg sem kaus þægilegar blekkingar þeirra fremur en óþægilegar spurningar hans. Sú stund leiddi í ljós sannleika um mannlegt eðli sem er svo óþægilegur að flestir neita enn að samþykkja hann í dag. Ef þú vilt skilja hvers vegna samfélög hrynja, hvers vegna lýðræði bregðast, hvers vegna gáfað fólk trúir fáránlegum hlutum, hvers vegna skynsamlegar siðmenningar taka órökréttar ákvarðanir, þarftu að skilja hvað Platon uppgötvaði um mannfjöldann, sannleika og sálfræði sameiginlegrar sjálfsblekkingar.

Gerast áskrifandi núna því það sem þú ert að fara að læra mun breyta grundvallaratriðum því hvernig þú sérð mannlega hegðun, félagslegar hreyfingar, stjórnmálakerfi og falda krafta sem ákvarða hvort siðmenningar lifa af eða tortíma sér.

Árið var 399 f.Kr. Aþena, fæðingarstaður lýðræðisins, krúnudjásn fornrar siðmenningar, vitsmunalega fullkomnasta samfélag mannkynssögunnar, hafði nýlega framið sameiginlegt geðveikiverk. Þeir höfðu dæmt Sókrates til dauða.

Ekki fyrir morð, ekki fyrir landráð, ekki fyrir spillingu, fyrir að spyrja spurninga sem gerðu fólki óþægilegt. Hugsið um þetta andartak. Háþróaðasta siðmenning samtímans kaus að taka vitrasta borgara sinn af lífi vegna þess að hann krafðist þess að skoða trú þeirra, véfengja forsendur þeirra og neyða þá til að hugsa skýrt um dýrmætustu sannfæringu sína. Mannfjöldinn sem fordæmdi hann var ekki skipaður fáfróðum bændum eða blóðþyrstum barbörum. Þetta voru menntaðir borgarar, afreksheimspekingar, farsælir stjórnmálamenn, virtir menntamenn, menningarelítan á sínum tíma.

Samt sem áður, þegar þeir voru neyddir til að velja á milli visku og huggunar, á milli sannleika og tilheyrslu, á milli veruleika og sameiginlegra blekkinga sinna, kusu þeir að drepa sannleiksseggjarann. Platon horfði á þetta gerast. Hann sá kennara sinn, hlutfallslegasta... Einhver sem hann þekkti, eyðilögð af meintu skynsamlegu samfélagi sem gat ekki þolað

skynsamlegar rannsóknir. Og á þeirri stundu skildi Platon eitthvað djúpstætt um mannfjöldann sem við erum rétt að byrja að meta í samtengdum tímum okkar. Mannfjöldinn leitar ekki sannleikans. Hann leitar staðfestingar. Hann vill ekki veruleikann.

Hann vill staðfestingu á því sem hann trúir nú þegar. Hann metur ekki visku mikils. Hann metur samstöðu mikils. Og hann mun kerfisbundið eyðileggja alla sem ógnar sameiginlegum ranghugmyndum þeirra, sama hversu gáfaðir, siðferðilegar eða gagnlegar þessar áskoranir kunna að vera. Þessi innsýn varð grunnurinn að öllu sem Platon skrifaði um stjórnámál, menntun, mannlegt eðli og skilyrðin sem nauðsynleg eru fyrir réttlátt samfélag.

Hann áttaði sig á því að lýðræði, eins og Apéna iðkaði það, innihélt banvænan galla. Það gerði ráð fyrir að sannleikurinn gæti verið ákvarðaður af meirihlutaáliti, að viska væri einhvern veginn lýðræðislega dreift, að mannfjöldinn væri fær um að taka skynsamlegar ákvarðanir um flókinn veruleika. En þetta er það sem gerir greiningu Platons enn hrikalegri. Hann uppgötvaði að mannfjöldinn kys ekki óvart lygar fram yfir sannleikann. Hann velur kerfisbundið, fyrirsjáanlega, óhjákvæmilega lygar vegna þess að lygar þjóna sálfræðilegum hlutverkum sem sannleikurinn getur ekki veitt.

Sannleikurinn er einangrandi. Það aðskilur þig frá hópnum. Það gerir þig einstaklingsbundinn ábyrgan fyrir skoðunum þínum og gjörðum. Það neyðir þig til að horfast í augu við óþægilegan veruleika varðandi sjálfan þig, samfélag þitt, takmarkanir þínar, dauðleika þinn. Sannleikurinn krefst hugrekksis, tilfinningalegs þroska og siðferðilegs sjálfstæðis sem flestir hafa ekki þróað með sér og vilja ekki þróa með sér.

Lygar eru sameiginlegar. Þær binda hópá saman í gegnum sameiginlega trú. Þær veita augnabliks sjálfsmynd, tafarlausan tilgang, sjálfvirka tilheyrslu. Þær vernda fólk frá því að þurfa að takast á við erfiðar spurningar um líf sitt, val sitt, mistök sín, ótta sinn. Lygar bjóða upp á blekkingu um vissu í óvissum heimi, huggun einföldra svara við flóknum vandamálum.

Þegar hópur er neyddur til að velja á milli sannleika og tilheyrslu, á milli veruleika og sjálfsmyndar, á milli staðreynda og samfélags, á milli visku og staðfestingar, þá velja þeir að tilheyra í hvert einasta skipti. Ekki vegna þess að þeir geta ekki þekkt sannleikann, heldur vegna þess að þeir meta aðra hluti meira en sannleikann. Þess vegna dreifast samsæriskenningar hraðar en vísindalegar staðreyndir.

Þess vegna ná stjórnálahreyfingar árangri með tilfinningalegri meðferð frekar en rökrétttri röksemdafærslu. Þess vegna magna reiknirit samfélagsmiðla reiði og staðfestingarhlutdrægni frekar en blæbrigðaríka hugsun. Þess vegna trúir jafnvel hámenntað fólk augljóslega fölskum hlutum þegar þær skoðanir þjóna ættbálksvitund þeirra.

Platon sá þetta mynstur gerast í Forn-Aþenu. Og hann skildi að það myndi halda áfram að gerast í gegnum söguna. Hvar sem mannfjöldinn fékk vald til að ákvarða sannleikann, hvar sem vinsældir voru ruglaðar saman við réttmæti, hvar sem samstaða var tekin saman við visku.

Íhugaðu hvernig þessi kraftmikil virkni birtist í samtímasamfélaginu. Skoðaðu hvernig upplýsingar dreifast í gegnum samfélagsmiðla. Fólk deilir ekki efni vegna þess að það er nákvæmt, vel rannsakað eða vitsmunalega nákvæmt. Það deilir efni vegna þess að það staðfestir núverandi skoðanir þeirra, styrkir ættbálksvitund þeirra, fær það til að finna fyrir réttlæti, yfirburðum og staðfestingu í heimsmynd sinni.

Mest útbreidda efnið er ekki það sannasta. Það er tilfinningalega ánægjulegast. Það er efnið sem veitir einfaldar skýringar á flóknum vandamálum, sem kennir þægilegum sökudólgum um kerfisbundin vandamál, sem lofar auðveldum lausnum á erfiðum áskorunum, sem segir fólki nákvæmlega hvað það vill heyra um sjálft sig og óvini sína.

Þetta skapar það sem Platon myndi viðurkenna sem grundvallar kerfisbundið vandamál. Í hverju samfélagi þar sem sannleikurinn er ákvarðaður af vinsældum munu lygar alltaf vinna vegna þess að lygar eru í eðli sínu vinsælli en sannleikurinn. Sannleikurinn er oft óþægilegur, flókin, blæbrigðaríkur, tvíræð og óþægilegur. Hann krefst vitsmunalegrar áreynslu til að skilja hann, tilfinningalegs hugrekkis til að samþykkja hann og siðferðilegs styrks til að bregðast við.

Sannleikurinn neyðir fólk til að efast um forsendur sínar, endurskoða skoðanir sínar, viðurkenna mistök sín og horfast í augu við takmarkanir sínar. Lygar geta verið einfaldar, tilfinningalega ánægjulegar, fullkomlega sniðnar að fordómum og ótta. Þær krefjast engra vitsmunalegrar áreynslu, krefjast engra siðferðilegs hugrekkis, ógna engri núverandi skoðun. Þær bjóða upp á augnabliks ánægju, tafarlausa vissu og áreynslulausa yfirburði yfir þá sem eru ósammála.

Þegar Platon þróaði fræga hellislíkinguna sína var hann að lýsa nákvæmlega þessu sálfræðilega fyrirbæri. Fangarnir sem eru fjötraðir í hellinum kjósa kunnuglegu skuggana á veggnum fremur en harðan veruleika sólarljóssins. Skuggarnir eru þægilegir, fyrirsjáanlegir og ógnandi. Þeir skora ekki á skilning fangana á veruleikanum né krefjast neinna erfiðra aðlagana í hugsun eða hegðun.

En hér er lykilinnsýnin sem flestir missa af varðandi líking Platons. Fangarnir, þeir hafna ekki bara óvirkt sannleikanum þegar þeim er boðinn hann. Þeir ráðast virkt á alla sem reyna að upplýsa þá. Þeir verða ofbeldisfullir til að verja blekkingar sínar. Þeir líta á sannleiksfréttamennsku sem árásargirni gegn samfélagi sínu.

Þetta er nákvæmlega það sem gerðist Sókratesi. Þetta er það sem gerist uppljóstrarum sem afhjúpa stofnanabundna spillingu. Þetta er það sem gerist rannsóknarblaðamönnum sem véfengja vinsælar frásagnir. Þetta er það sem gerist vísindamönnum sem leggja fram sannanir sem stangast á við útbreiddar skoðanir. Þetta er það sem gerist öllum sem ógna sameiginlegum blekkingum sem halda félagslegum hópum saman.

Mannfjöldi kýs ekki bara lygar fram yfir sannleikann. Þeir refsa talsmönnum sannleikans og umbuna hæfum lygurum. Þeir skapa félagsleg kerfi sem hvetja kerfisbundið til blekkinga og refsa heiðarleika. Þeir þróa flóknar aðferðir til að þagga niður í andstöðu og framfylgja samræmi við trú hópa.

Að skilja þessa víxlverkun útskýrir svo margt um mannkynssöguna sem annars virðist óútskýranlegt. Það útskýrir hvers vegna skynsöm samfélög taka stöðugt órökréttar ákvarðanir. Það útskýrir hvers vegna gáfað fólk trúir fáránlegum hlutum þegar það er hluti af hópum. Það útskýrir hvers vegna siðmenningar hrynja jafnvel þegar vandamál þeirra eru augljós og lausnir þeirra eru auðfáanlegar.

Það útskýrir hvers vegna vísindalegar framfarir mæta svo mikilli mótspyrnu. Hvers vegna félagslegar umbætur mæta ofbeldisfullri andstöðu. Hvers vegna siðferðilegar framfarir mæta skipulagðri mótspyrnu. Hvers vegna allar tilraunir til að auka skilning manna eða bæta félagslegar aðstæður verða að yfirstíga ákveðna mótspyrnu mannfjöldans sem verja kunnuglegar lygar sínar gegn óþægilegum sannleika.

Sú mannfjöldasálfræði sem Platon benti á virkar á öllum stigum félagslegrar skipulagningar. Í fjölskyldum þar sem óþægilegum sannleika um vanvirkni, fíkn eða misnotkun er kerfisbundið forðast í þágu þess að viðhalda tilbúinni sátt. Í samtökum þar sem heiðarleg endurgjöf um frammistöðu eða vandamál er dregin frá í þágu jákvæðrar hugsunar og teymisheildar.

Í samfélögum þar sem viðurkenning á erfiðum veruleika um ójöfnuð, óréttlæti eða stofnanabrest ógnar samstöðu hópa. Í þjóðum þar sem flókin vandamál eru einfölduð í einfaldar frásagnir sem kenna þægilegum utanaðkomandi aðilum um og lofa töfralausnum. Þar sem sögulegir glæpir eru neitaðir eða réttlættir frekar en að horfast í augu við þá heiðarlega. Þar sem núverandi mistök eru rakin til ytri óvina frekar en innri mótsagna.

Á öllum stigum er mynstrið það sama. Hópar kjósa huggandi lygar fram yfir óþægilegan sannleika og þeir munu refsa öllum sem krefjast þess að skipta þessum lygum út fyrir raunveruleikann. En Platon greindi ekki bara þetta vandamál. Hann lagði til lausn. Þó að það sé lausn sem flestum finnst enn óþægilegri en vandamálið sjálft.

Platon hélt því fram að samfélagið ætti ekki að vera stjórnað af mannfjölda, ekki af almennri skoðun, ekki af lýðræðislegri samstöðu, heldur af heimspekingakóngum, einstaklingum sem hafa gengist undir stranga vitsmunalega og siðferðilega þjálfun, sem hafa lært að kjósa sannleikann fram yfir vinsældir, veruleikann fram yfir þægindi, visku fram yfir staðfestingu.

Þetta hljómar djúpt elítískt í nútímaeyrum og á margan hátt er það það. En atriði Platons var ekki að sumir séu í eðli sínu æðri öðrum. Hann átti við að leita sannleikans, hugsa skýrt og taka skynsamlegar ákvarðanir krefjast sérstakrar færni, aga og persónueinkenna sem flestir hafa ekki

þróað með sér vegna þess að þeir hafa ekki verið rétt menntaðir og vegna þess að þeim skortir nægilega hvatningu.

Rétt eins og við leyfum ekki óþjálfuðu fólki að framkvæma skurðaðgerðir eða hanna brýr eða stjórnna flugvélum, hélt Platon fram, ættum við ekki að leyfa vitsmunalega og siðferðilega óþjálfuðu fólki að taka ákvarðanir um sannleika, réttlæti og skipulag samfélagsins. Þessi hugmynd hryllir samtímaviðkvæmni vegna þess að okkur hefur verið kennt að skoðanir allra séu jafngildar, að lýðræði þýði að gefa öllum jafna rödd óháð þekkingu eða visku, að sérfræðiþekking sé frekar form kúgunar en nauðsynleg hæfni til að taka ákvarðanir.

En Platon myndi halda því fram að þessar skoðanir sjálfar sýni nákvæmlega þá tegund fjöldahugsunar sem leiðir til þess að samfélög velja kerfisbundið lygar fram yfir sannleika. Við kjósum frekar þá huggandi lýðræðislegu lygi að allar skoðanir séu jafnar fremur en þann óþægilega aðalsannleika að sumir viti meira en aðrir, að sumar hugmyndir séu betri en aðrar, að viska sé sjaldgæf og erfið að ná.

Afleiðingar þessarar fjöldaknúnu nálgunar á sannleika eru sýnilegar alls staðar í samtímasamfélaginu. Við sjáum þær í kerfisbundinni höfnun vísindalegrar samstöðu um loftslagsbreytingar, öryggi bóluefna og þróunarlíffræði. Við sjáum þær í stjórnmálahreyfingum sem lofa einföldum lausnum á flóknum vandamálum á meðan þær gera sérfræðinga sem benda á flækjustigið að veruleikanum að engu.

Við sjáum þær á samfélagsmiðlum sem magna upp vinsælar rangfærslur á meðan þær bæla niður nákvæmar en óvinsælar upplýsingar. Við sjáum þær í... Menntakerfi sem forgangsraða sjálfsáliti frammar vitsmunalegri nákvæmni, forðast að véfengja núverandi skoðanir nemenda, meðhöndla öll sjónarmið sem jafngild óháð sönnunargögnum.

Við sjáum þau í fréttum sem sníða umfjöllun að óskum áhorfenda frekar en staðreyndum, gera sensa að ómerkilegum deilum en hunsa mikilvæg en flókin mál, meðhöndla stjórnsmál sem skemmtun frekar en alvarlega stjórnun.

Mest áhyggjuefni er að sjá þau í tilkomu þess sem heimspekingar kalla eftir-sannleikamenningu. Samfélag þar sem sjálf hugmyndin um hlutlægan sannleika er hafnað í þágu huglægrar reynslu og ættbálkahollustu, þar sem staðreyndir verða að pólitískum skoðunum, þar sem veruleikinn sjálfur verður valfrjáls.

Þetta táknar algjöran sigur fjöldasálfræðinnar yfir rökréttri hugsun. Þegar sannleikurinn sjálfur verður málefni lýðræðislegrar samstöðu, þegar staðreyndir verða að flokksbundnum umræðuefnum, þegar veruleikinn verður félagsleg smíði, höfum við náð rökréttum endapunkti þeirrar hreyfifræði sem Platon benti á fyrir 24 öldum.

Samt sem áður skildi Platon einnig að þessi hreyfifræði er ekki óhjákvæmileg eða óyfistíganleg. Einstaklingar geta sloppið úr hellinum. Þeir geta lært að kjósa sannleikann framur þægindum, veruleika framur blekkingum, visku framur staðfestingu. En það krefst gríðarlegrar fyrirhafnar, viðvarandi aga, töluverðs hugrekks og oft sársaukafullrar fórnar á félagslegri tilheyrslu og almennri viðurkenningu.

Ferlið sem Platon lýsti sem heimspekilegri menntun felur í sér að spyrja kerfisbundið allt sem maður trúir, skoða rökrétta undirstöðu forsendna sinna, þróa þau vitsmunalegu verkfæri sem nauðsynleg eru fyrir skýra hugsun og rækta siðferðislegt hugrekki til að sætta sig við óþægilegan sannleika um sjálfan sig og samfélag sitt.

Þetta er ekki bara fræðileg æfing eða vitsmunalegt áhugamál. Þetta er djúpstæð umbreyting á persónuleika sem gerir einstaklingum kleift að standast mannfjöldasálfræði og taka ákvarðanir byggðar á veruleika frekar en félagslegum þrýstingi, á sönnunargögnum frekar en tilfinningum, á rökum frekar en ættbálkahollustu. En hér er hin sorglega þversögn sem Platon benti á.

Fólkið sem er hæfast til að framkvæma þessa heimspekilegu umbreytingu er oft síst hvatt til að stunda hana vegna þess að það nýtur góðs af núverandi kerfum og hefur lítinn hvata til að skora á ríkjandi rétttrúnað. Og fólkið sem er mest hvatt til að leita sannleikans er oft síst í stakk búið til að takast á við sálfræðilegar kröfur ósvikinnar heimspekilegrar rannsóknar.

Þetta skapar það sem Platon leit á sem næstum ómögulega stöðu. Samfélög þurfa sárlega á heimspekingakóngum að halda til að lifa af og blómstra. En þau koma kerfisbundið í veg fyrir þróun heimspekingakónga og refsa öllum sem reyna að verða einn. Lausnin, að mati Platons, krefst algjörar endurskipulagningar menntunar og félagsskipulags.

Í stað þess að kenna fólki hvað það á að hugsa, þurfum við að kenna því hvernig það á að hugsa. Í stað þess að verðlauna samræmi og vinsældir þurfum við að verðlauna forvitni og vitsmunalegt hugrekki. Í stað þess að gera sannleikann víkjandi fyrir samstöðu, þurfum við að gera samstöðu víkjandi sannleikanum. En til að hrinda slíkum róttækum breytingum í framkvæmd krefst einmitt þess konar heimspekilegrar forystu sem mannfjöldinn hafnar stöðugt. Það er bootstrap vandamál.

[Hið kaldhæðnislega er að sagnfræðingar í Vestrinu, sem eftir 1950 stukku á vagn KGB lyganna um íslam og Ísrael, skrifuðu einmitt lygar og þá - gegn sannleikanum. Vestrið vissi á árunum 1950-1960 fullvel um 13 alda grimmd og óheildarleika íslam. Blóði drifin vörn Evrópu gegn illsku íslams hefur staðið linnulaust í þúsund ár.

Hefðu forfeður okkar í Vestrinu ekki barist, væri ekkert Vestur til. Kristið Vestur skóp skilyrði fyrir raunvísindi og tækni. Mannkyn án Vesturs væri líklega án: rafmagns, bíla, flugvéla, fjarskipta og tölva.

Um 1960 vissu Íslendingar um barbarisma í Tyrkjaráninu 1627, þótt fáir væru háskólagengnir. Voru Íslendingar þá fáfróðir og heimskir, en nú gáfaðir? Í meira en 40 ár hafa lyga innrætingar Jóns Orms Halldórssonar (JOH) og síðar Magnúsar Þorkels Bernharðssonar (MPB) verið ráðandi fræðsla um „illt eðli Ísraels“ og „góða menningu íslams“.

Fólk spyr enn, „...eru þessir sagnfræðingar hetjur?“ Þeir vitlausustu um eðli Ísraels er fólk sem leitað hefur eftir þekkingu. Fáir á Íslandi vita um Rússan Yuri Bezmenov (1939-1993) sem flúði í Vestrið. Hann upplýsti að KGB; þ.e. USSR skipulagði lyga „propaganda“ til að tortíma Ísrael og Vestrinu.

„Eins og ég nefndi áður skiptir það ekki lengur máli að fá aðgang að sannar upplýsingar. Sá sem er niðurdreginn getur ekki metið sannar upplýsingar. Staðreyndirnar segja honum ekkert, jafnvel þótt ég helli yfir hann upplýsingum, áreiðanlegum sönnunargögnum, skjölum og myndum ... hann mun neita að trúa því ... Það er harmleikurinn við siðleysið.“

Yuri Bezmenov [1983] [Wikipedia]

Linnulaus lyga-áróður háskólaelítunnar malar hægt og bítandi, við að tortíma menningu okkar. T.Í.]

Við þurfum vitra leiðtoga til að skapa samfélag sem kerfisbundið framleiðir vitra leiðtoga. En við getum ekki orðið vitrir leiðtogar án samfélags sem metur visku fremur en vinsældir. Þetta þýðir ekki að staðan sé algjörlega vonlaus. Í gegnum söguna hafa einstakir einstaklingar tekist að standast mannfjöldasálfræði og viðhalda skuldbindingu sinni við sannleikann, jafnvel þegar það krafðist gríðarlegrar persónulegrar fórnar.

Vísindamenn hafa viðhaldið vitsmunalegum heilindum þrátt fyrir félagslegan þrýsting og faglegar afleiðingar. Listamenn hafa haldið áfram að skapa ósvikin verk þrátt fyrir markaðskröfur og gagnrýna andstöðu. Siðferðisleiðtogar hafa staðið með réttlæti þrátt fyrir fjandskap almennings og ofbeldisfullar ofsóknir. Þessir einstaklingar sýna fram á að það er mögulegt að flýja helli Platons, að velja sannleikann fram yfir lygar, veruleikann fram yfir blekkinguna, visku fram yfir staðfestingu.

En þeir sýna einnig fram á hversu sjaldgæfir og erfiðir slíkir valkostir eru, hversu mikið hugrekki og aga þeir krefjast og hversu mikið flestir eru tilbúnir að fórna til að forðast að taka þá. Spurningin sem hvert og eitt okkar stendur frammi fyrir er hvort við séum tilbúin að greiða verð heimspekilegs sannleika. Tap á þægilegum blekkingum, fórn á auðveldri félagslegri tilheyrslu, byrðina að hugsa sjálf frekar en að láta mannfjöldann hugsa fyrir okkur, ábyrgðina á að mynda okkar eigin dóma frekar en að samþykkja vinsælar skoðanir.

Flestir eru ekki tilbúnir að greiða þetta verð. Þeir kjósa öryggi sameiginlegra ranghugmynda fram yfir óvissuna um sjálfstæða hugsun. Þeir velja ættbálkakennd fram yfir einstaklingsheilindi, félagslega staðfestingu fram yfir persónulegan sannleika, þægindi þess að tilheyra erfiðleikum hugsunar. Og þetta er í raun ástæðan fyrir því að **mannfjöldi kys alltaf lygar fram yfir sannleika.**

Ekki vegna þess að þeim skorti vitsmunalega getu til að þekkja sannleikann, heldur vegna þess að sannleikurinn ógnar öllu sem þeir meta meira en sannleikann sjálfan. Að tilheyra, **sjálfsmýnd, öryggi, þægindi, blekkingu um vissu í óvissum heimi.** Hrottaleg viðvörun Platons snerist ekki bara um Forn-Apenu eða söguleg lýðræði. Hún snerist um mannlegt eðli sjálft, um eilífa spennu milli visku okkar og þarfar okkar fyrir að tilheyra, **milli getu okkar til að hugsa skýrt og löngunar**

okkar eftir félagslegri viðurkenningu, milli getu okkar að vera boðberar sannleika eða að velja þægilega blekkingu.

Að skilja þessa víxlverkun auðveldar ekki að standast. Ef eitthvað er, þá gerir það mótstöðu erfiðari vegna þess að hún leiðir í ljós hversu djúpt vandamálið er, hversu grundvallaratriði það er fyrir mannlega sálfræði, hversu innbyggt það er í grunnbyggingu félagslegrar skipulagningar. En skilningur skapar einnig raunverulega möguleika.

Þegar þú þekkir mannfjöldasálfræði sem starfar í þér og öðrum geturðu byrjað að taka meðvitaðar ákvarðanir um hvenær á að aðlagast og hvenær á að standast, hvenær á að leita staðfestingar og hvenær á að leita sannleikans, hvenær á að forgangsraða því að tilheyra og hvenær á að forgangsraða heiðarleika.

Þú getur þróað með þér það sem Platon myndi kalla heimspekilega friðhelgi, vitsmunalega og siðferðilega getu til að viðhalda sjálfstæðri dómgreind jafnvel þegar þú ert umkringdur fólki sem hefur gefið eftir hæfileika sína til að hugsa sjálfstætt. Þessi friðhelgi gerir þig ekki æðri öðrum eða undanþeginn mannlegum takmörkunum.

Hún gerir þig ábyrgan gagnvart öðrum, skyldugan til að nota getu þína til skýrrar hugsunar í þjónustu sannleikans frekar en persónulegs ávinnings, staðráðinn í að hjálpa öðrum að þróa sína eigin heimspekilegu hæfileika frekar en að nýta sér vitsmunalega ósjálfstæði þeirra.

Það þýðir að verða sú tegund manneskju sem spyr óþægilegra spurninga jafnvel þegar þægileg svör eru tiltæk, sem véfengir vinsælar forsendur jafnvel þegar þessar áskoranir eru óvelkomnar, sem neitar að taka þátt í sameiginlegri sjálfsblekkingu jafnvel þegar þátttaka væri auðveldari, öruggari og arðbærari.

Þetta er varanleg áskorun Platons til allra sem eru tilbúnir að taka sannleikann alvarlega. Myndir þú velja þægindi hellisins eða ábyrgð heimspekilegrar sjónar? Myndir þú fylgja mannfjöldanum í sameiginlega blekkingu eða viðhalda einstaklingsbundinni skuldbindingu þinni við veruleikann? Ætlar þú að forgangsraða því að tilheyra fram yfir heiðarleika, staðfestingu fram yfir visku, huggun fram yfir sannleika?

Svarið við þessum spurningum ræður ekki aðeins persónulegri áreiðanleika þínum og vitsmunalegri þróun, heldur örlögum samfélaganna sem þú hjálpar til við að skapa og heimsins sem þú skilur eftir. Því að lokum, samfélög sem velja kerfisbundið lygar fram yfir sannleika, dafna ekki bara ekki, þau lifa ekki af. Og það er sannleikur sem engin fjöldasálfræði getur breytt.

Ef þessi heimspekilega greining véfengdi forsendur þínar um sannleika, lýðræði og mannlegt eðli, þá vil ég heyra hugsanir þínar í athugasemdunum hér að neðan. Hver er reynsla þín af því að velja óþægilegan sannleika fram yfir þægilegar lygar?

Hefur þú fundið þig sem hluta af hópum sem kusu sameiginlegar blekkingar fram yfir erfiðan veruleika? Hvernig viðheldur þú vitsmunalegri heiðarleika þegar þú ert umkringdur fólki sem hefur gefið eftir getu sína til sjálfstæðrar hugsunar? Þetta er nákvæmlega sú tegund djúpra, óþægilegra samræðna sem þessi rás er til fyrir að auðvelda.

Ef þú ert tilbúinn fyrir meira efni sem véfengir hefðbundin viska og kannar heimspekilegan grunn mannlegrar hegðunar, gerist áskrifandi núna og smelltu á tilkynningabjölluna. Við erum að byggja upp samfélag fólks sem er staðráðið í að hugsa skýrt um erfið málefni. Jafnvel þegar skýr hugsun leiðir til félagslega óásættanlegra niðurstaðna, hjálpar þátttaka þín þessum heimspekilegu hugmyndum að ná til annarra sem eru tilbúnir að spyrja sig grundvallarforsendna sinna og skoða sálfræðilegu kraftana sem móta bæði einstaklingsbundnar ákvarðanir og sameiginlega hegðun.

Deildu þessu myndbandi með einhverjum sem er nógu hugrakkur til að íhuga að grundvallarskoðanir þeirra um mannfjöldann, sannleikann og mannlegt eðli gætu þurft alvarlega heimspekilega skoðun. Gerist áskrifandi til að fá frekari rannsóknir á klassískri visku sem beitt er á samtímavandamál, heimspekilegan ramma til að skilja félagslega virkni og hagnýta leiðsögn til að þróa það hugrekki sem nauðsynlegt er fyrir ósvikna hugsun á tímum tilbúinnar samstöðu.

Vegna þess að skilja hvers vegna mannfjöldinn kys lygar fram yfir sannleika er aðeins upphafið að mun stærri umræðu um meðvitund, veruleika og skilyrði sem nauðsynleg eru fyrir blómgun manna.